

Arrest

**nr. 66 993 van 20 september 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: **X**
 X
 In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in.

Op 13 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 september 2010 dienen verzoekers tegen voormelde beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. nr. 47 145 van 3 februari 2011 worden de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Deze beslissingen worden aangetekend verstuurd op 1 maart 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Met betrekking tot eerste verzoeker:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten B.A.
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen....”

Met betrekking tot tweede verzoekster en hun minderjarig kind:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten B.T. + 1 kind : B.S.
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen....”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring nu dit is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen zal geen wijziging met zich meebrengen ten aanzien van hun (illegale) verblijfssituatie. Verweerder citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gewezen op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst bovendien op een nieuwe asielaanvraag die zij op 8 maart 2011 hebben ingediend.

2.2 Ter terechtzitting verwijst de advocaat van verzoekers naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen afzonderlijke uiteenzetting is gegeven wat hun belang betreft.

2.3 Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee

voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van het principe van een goede rechtsbedeling, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het principe van evenredigheid.

Verzoekers wijzen op de betekening van de bestreden bevelen op een ogenblik dat de termijn om cassatie in te dienen bij de Raad van State tegen het arrest nr. nr. 47 145 van 3 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Derhalve was hun asielprocedure niet volledig afgesloten. Hierdoor worden de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM geschonden vermits in geval van uitvoering van deze bevelen het beroep in cassatie bij de Raad van State niet meer effectief kan zijn.

Verzoekers betogen dat het verbod om in België en de andere Europese Staten van de Schengen ruimte te verblijven hen tot een gewisse burgerlijke dood veroordeelt vermits zij nergens nog bescherming kunnen invoeren en blootstaan aan repatriëring naar Ingoesjetië waar hun leven in gevaar is omwille van de blijvende en zelfs toenemende onveiligheid. Zij verwijzen naar de website van de diplomatieke diensten van België en het reisadvies met betrekking tot Rusland en Ingoesjetië, alsook naar de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland. Uit de informatie van deze sites blijkt dat het reizen naar deze gebieden (Ingoesjetië en Noord Kaukasus) wordt ontraden. In de beslissingen wordt deze situatie niet in overweging genomen.

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, voor wat het determinerend motief betreft, in de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

In de motivering van de bestreden bevelen wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers het motief niet betwisten en aldus niet betwisten dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, laat staan dat zij het motief weerleggen. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers betogen dat hun asielprocedure nog niet afgesloten was en hun beroep tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet effectief kan zijn in geval van uitvoering van de bevelen, kunnen zij niet worden gevolgd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 augustus 2010 beslissingen heeft genomen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Het door verzoekers ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissingen van de commissaris-generaal wordt op 3 februari 2011 bij arrest nr. 47 145 verworpen.

Verzoekers verklaren in het verzoekschrift dat zij een administratief cassatieberoep hebben ingediend bij de Raad van State en dat nopens de ontvankelijkheid van het beroep nog geen beslissing was genomen. Er dient op gewezen te worden dat de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). Bovendien merkt de Raad op dat de procedure voor de Raad van State op zich geen verblijfsrecht creëert. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissingen van de commissaris-generaal van 13 augustus 2010, wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers genomen. De omstandigheid dat verzoekers van het Belgisch grondgebied zouden worden verwijderd, belet hen niet hun verdediging te laten waarnemen door een advocaat van hun keuze, vermits op verzoekers niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). Een schending van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de 'onveilige toestand' in hun land van herkomst merkt de Raad vooreerst op dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers citeren uit informatie die te vinden is op de website van de Belgische diplomatieke diensten, met name van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en de Overheidsdienst Buitenlandse Zaken te Nederland. De Raad wijst erop dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een niet-bindend reisadvies betreft voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld. Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische (Nederlandse) reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat uit het administratief dossier en meer in het bijzonder uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2010 en uit het arrest nr. 47 145 van 3 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de subsidiaire bescherming aan verzoekers werd geweigerd. Waar verzoekers zich beperken tot het reisadvies van Buitenlandse Zaken tonen zij geenszins aan dat de bestreden bevelen een schending van artikel 3 van het EVRM zouden uitmaken.

De vermeende schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN